

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Sp/25/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7012201313
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Judita Juráková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2012:7012201313.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach samosudkyňou JUDr. Juditou Jurákovou v právnej veci navrhovateľa: F. R. P., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť E. I.R., t.č. Ú. P. K. P. N. F., zastúpený: Advokátska kancelária Škamla, s.r.o., Makovického 15, Žilina, proti odporcovi: Prezídium Policajného zboru Úradu hraničnej a cudzineckej polície Riaditeľstva hraničnej polície Prešov, Oddelenie cudzineckej polície PZ Košice, Trieda SNP č.35, Košice, o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu č.s.: PPZ-HCP-PO6-ZVC-28-037/2012 zo dňa 31.10.2012, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozhodnutie odporcu č.s.: PPZ-HCP-PO6-ZVC-28-037/2012 zo dňa 31.10.2012.

Účastníkom sa nepriznáva právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozhodnutím č.s.: PPZ-HCP-PO6-ZVC-28-037/2012 zo dňa 31.10.2012 Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru v Košiciach Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Prešov Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia policajného zboru, ako správny orgán príslušný podľa § 125 ods.2 zákona č.404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) v zmysle § 88 ods.1 písm.b/ zákona o pobyte cudzincov a v súlade s ust. § 46, 47 zákona o správnom konaní zaistil navrhovateľa podľa § 84 ods.1 písm.d/ zákona o pobyte cudzincov za účelom výkonu administratívneho vyhostenia. Podľa § 88 ods.4 zákona o pobyte cudzincov navrhovateľ sa zaistil do 26.11.2012. Súčasne podľa § 88 ods.5 zákona o pobyte cudzincov umiestnil navrhovateľa do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov v F..

Z dôvodov napadnutého rozhodnutia vyplýva, že trestným rozkazom Okresného súdu v Humennom sp.zn.: OT46/2012 zo dňa 25.5.2012, ktorý sa stal právoplatným 25.5.2012 bol účastník konania uznaný vinným zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods.1 písm.c/ Trestného zákona. Dňa 24.9.2012 bol účastník konania hliadkou Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Košice prevzatý z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v M. - Š., z ktorého bol toho istého dňa prepustený na základe Protokolu o odovzdaní osoby na vykonanie trestu vyhostenia č.s. ÚVTOS-13/2012-1623746 zo dňa 24.9.2012 a následne bol predvedený na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru M.. Správny orgán o administratívnom vyhostení účastníka konania z vyššie uvedených dôvodov vydal rozhodnutie dňa 24.9.2012 pod č.PPZ-HCP-PO6-KP-28-009/2012 podľa § 82 ods.1 písm.b/ zákona o pobyte cudzincov. Dňa 31.10.2012 bol účastník konania na základe príkazu č.s.PPZ-HCP-SE1-70/2012 z Útvary policajného zaistenia pre cudzincov F. prepustený a následne bol kontrolovaný hliadkou mobilnej jednotky RHCP Prešov v zmysle § 18 ods.1 zákona č.171/1993 Z.z. o policajnom zbere.

Prvé vyhostenie účastníka konania nastalo na základe rozhodnutia správneho orgánu č.p.ÚHCP-5-11/RHCP-PO-CP-KE-ZVC-2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť 16.3.2009. Účastníkovi konania bol súčasne určený zákaz vstupu na území Slovenskej republiky do 1.3.2014.

Na účel výkonu predmetného rozhodnutia bol účastník konania rozhodnutím správneho orgánu č.p.ÚHCP-5-12/RHCP-PO-CP-KE-ZVC-2009 dňa 1.3.2009 podľa § 62 ods.1 písm.a/ zák.č. 48/2002 Z.z. zaistený a umiestnený do Útvaru policajného zaistenia F.. Dňa 22.4.2009 bol účastník konania z územia Slovenskej republiky odovzdaný podľa nariadenia Rady (ES) č.343/2003 cez Medzinárodné letisko v M., nakoľko bolo zistené, že je evidovaný v O. ako žiadateľ o azyl pod menom X.E. U., nar. XX.X.XXXX. Dňa 24.2.2011 bol účastník konania pod menom F. R. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom nezistené, štátna príslušnosť E. I., rozsudkom Okresného súdu Trebišov č.0T/16/2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24.2.2011, uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods.1 písm.c/ Trestného zákona a bol odsúdený k trestu vyhostenia v trvaní 5 rokov. Uvedený účastník konania nerešpektoval ani rozhodnutie o administratívnom vyhostení ani trestný rozsudok. Ku dňu vydaného rozhodnutia účastník konania nedisponuje platným cestovným dokladom podľa článku 5 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č.562/2006 ES, ktorým sa ustanovuje kódex Schengenských hraníc, oprávňujúcim ho na pobyt v Schengenskom priestore, teda aj na území Slovenskej republiky. Zároveň je tým dôvodné aj zabezpečenie výkonu administratívneho vyhostenia Policajným útvarom podľa § 84 ods.1 písm.b/ a d/ zákona o pobyte cudzincov.

Účastníkovi konania bola daná možnosť pred vydaním rozhodnutia o zaistení vyjadriť sa k postupu policajného útvaru pred realizáciou zaistenia, k podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení, ich spôsobu ich zaistenia, prípadne navrhnúť ich doplnenie podľa § 33 ods.2 zákona č.71/1967 Zb. (správneho poriadku).

Účastník konania neustále mení svoju identitu, miesto bydliska, ako aj štátnu príslušnosť, uvádza v ním nepravdivých údajov údajne, že chce vycestovať do V., kde žije jeho manželka a k dispozícii má iba finančné prostriedky vo výške 200,- českých korún. Zaistenie účastníka konania správny orgán považoval za správne, pretože nie je možné identifikovať účastníka konania až na podklade potvrdenia jeho identity a bude môcť byť vydaný na základe týchto údajov náhradný cestovný doklad zastupiteľským úradom E. I. v Bratislave za účelom jeho administratívneho vyhostenia v zmysle platnej právnej úpravy Slovenskej republiky. Účastník konania počas pobytu v Útvare policajného zaistenia v F. bol dňa 22.10.2012 prevezený do Útvaru policajného zaistenia v U., kde bol navštívený konzulom E. I. za účelom vydania náhradného cestovného dokladu. Dňa 27.10.2012 bol následne prevezený späť, dňa 29.10.2012 správny orgán požiadal Útvar policajného zaistenia v U. o poskytnutie informácie, v akom časovom intervale zastupiteľský úrad E. I.Á.W. vydá účastníkovi konania náhradný cestovný doklad. Podľa informácie ÚPZC U., zastupiteľský úrad E. I.W. vo veci vystavovania náhradných cestovných dokladov pre štátnych príslušníkov s potvrdenou totožnosťou, predpokladá, že predmetný doklad účastníkovi konania by mal byť vystavený v lehote cca 4 týždňov. Z týchto dôvodov správny orgán odôvodnil dĺžku zaistenia tak ako uviedol vo výroku napadnutého rozhodnutia. V ďalšej časti odôvodnenia sa odvolal na zákonné ustanovenia § 89 ods.1, 2 a 3 zákona o pobyte cudzincov.

Správny orgán pri vydaní rozhodnutia postupoval v súlade s čl. 8, ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v zmysle ktorého každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia a korešpondencie, ako aj v súlade s čl.8 ods.2 Dohovoru.

Po zohľadnení všetkých skutočností dospel k záveru, že zaistenie bolo vykonané správnym orgánom v súlade s platnou právnou úpravou.

Navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu opakovane podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu o zaistení. V čl.2 písm.a/ poukázal na príkaz na prepustenie navrhovateľa s odkazom na ust. § 90 ods.3 zákona o pobyte cudzincov. Tvrdil, že miesto toho, aby bolo navrhovateľovi umožnené vyriešiť jeho vycestovanie z územia Slovenskej republiky, bol v ten istý deň, t.j. dňa 31.10.2012 opakovane

zaistený. Navrhovateľ bol na základe príkazu na prepustenie prepustený zo zaistenia a bezprostredne bol zase zaistený napadnutým rozhodnutím o zaistení. Na jednej strane takto odporca svojim konaním zaistil navrhovateľa v čase, keď sa podľa zákona formálne zdržiaval na území Slovenskej republiky legálne a na strane druhej mu znemožnil splnenie povinnosti, ktorá mu vyplýva zo zákona - povinnosti vycestovať v lehote 30-tich dní od prepustenia zo zaistenia.

b/ napadol lehotu zaistenia navrhovateľa. Moment vykonateľnosti rozhodnutia je podmienený vznikom účinnosti vydaného rozhodnutia. Rozhodnutie o zaistení sa stáva účinným a vykonateľným v okamihu jeho oznámenia účastníkovi konania. Podľa § 51 ods.1 správneho poriadku, rozhodnutie sa účastníkovi konania oznamuje doručením písomného vyhotovenia rozhodnutia, ak zákon neustanovuje inak. Deň doručenia je dňom oznámenia.

Podľa § 25 ods.5 správneho poriadku, ak má účastník konania zástupcu s plnomocenstvom na celé konanie, písomnosť určená do vlastných rúk sa doručuje iba tomuto zástupcovi. V danom prípade bolo rozhodnutie o zaistení doručované navrhovateľovi, ako aj zástupcovi navrhovateľa na základe udeleného plnomocenstva. Rozhodnutie o zaistení navrhovateľa sa nemohlo stať účinným pred jeho riadnym doručením. Rovnako sa až v okamihu jeho doručenia malo stať vykonateľným. Rozhodnutie o opakovanom zaistení navrhovateľa sa stalo doručeným, t.j. účinným a nadobudlo vlastnosť vykonateľnosti až dňa 7.11.2012. Navrhovateľ bol v rozpore s uvedeným pozbavený svojej osobnej slobody v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov F. už dňa 31.10.2012, teda v rozpore s výrokom rozhodnutia, v zmysle ktorého má lehota jeho zaistenia plynúť od vykonateľnosti rozhodnutia o jeho zaistení, ktorá nastala až 7.11.2012. V skutočnosti však bol navrhovateľ pozbavený svojej osobnej slobody už dňa 31.10.2012. Stanovenie lehoty zaistenia je z vyššie uvedených dôvodov zmätočné a neurčité. Podľa výroku rozhodnutia mal byť navrhovateľ zaistený najviac 20 dní, avšak v skutočnosti bol zaistený už o 7 dní skôr. Zástupca navrhovateľa v ďalších dôvodoch opravného prostriedku pod písm.c/ uvádza, že správny orgán mal podrobne odôvodniť rozhodnutie, pokiaľ ide o zaistenie navrhovateľa v súvislosti s jeho administratívnym vyhostením a uviesť, že či zaistenie je naozaj z dôvodov tých, že navrhovateľ sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy výkonu jeho administratívneho vyhostenia za použitia aj nadnárodných aktov. S právnym názorom súdu, pokiaľ ide o citáciu ust. § 90 ods.2 písm.d/ zákona o pobyte cudzincov, sa odporca nevysporiadal. Odporca svojim konaním spôsobil, že po vydaní príkazu na prepustenie navrhovateľa bolo tomuto znemožnené opustiť územie Slovenskej republiky.

Súčasne z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, prečo po zrušení pôvodného rozhodnutia o zaistení rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, teda po zániku účelu zaistenia podľa § 90 ods.2 písm.d/ zákona o pobyte cudzincov neprepustil podľa § 90 ods.2 písm.b/ bod 1/ zákona o pobyte cudzincov navrhovateľa zo zaistenia. Túto povinnosť má odporca bez ohľadu na to, či rozsudok súdu nadobudol alebo nenadobudol právoplatnosť, nakoľko zánik účelu zaistenia a existencia právoplatného rozhodnutia súdu sú dvoma samostatnými dôvodmi na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. Ďalšia námietka uvádzaná v opravnom prostriedku pod písm.d/ je efektívnosť a účelnosť zaistenia s odkazom na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdneho dvora pre ľudské práva (sťažnosť evidovaná pod č.24881/94, rozsudok z 5.8.1998).

Pri rozhodovaní o zaistení sú príslušné orgány povinné prihliadať na tzv. „návratovú smernicu“. Túto mala Slovenská republika transponovať do 24.12.2010. V zmysle judikatúry Európskeho súdneho dvora sú po lehote na transpozíciu priamo účinné ustanovenia smernice, ktoré neboli transponované vôbec, alebo boli transponované neskoro, nesprávne alebo neúplne a obsahujú jasné a presné právo alebo povinnosť pre orgány členského štátu. Smernica bola transponovaná nesprávne a neúplne.

Článok 15 Smernice ustanovuje, kedy je možné zaistiť cudzinca, voči ktorému prebieha konanie o návrate a to bez ohľadu na to, či bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení, uložený trest vyhostenia, či sa tak stalo za účelom readmisie, prípadne na účely výkonu prevozu podľa osobitného zákona. Uvedený článok sa vzťahuje na zaistenie cudzinca bez ohľadu na účel zaistenia. V článku 15 Smernice sú uvedené len 2 dôvody zaistenia - existencia rizika úteku alebo vyhýbanie sa, či bránenie procesu prípravy návratu alebo odsunu.

Poslednou námietkou v podanom opravnom prostriedku je odkaz na článok 5 ods.4 Dohovoru a žiada zástupca navrhovateľa, aby navrhovateľ bol z Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov F. prepustený.

Žalovaný sa písomne vyjadril k opravnému prostriedku dňa 16.11.2012. Podrobne k všetkým bodom opravného prostriedku od a/ až po e/. V týchto vyjadreniach jednotlivých, ktoré sú totožné s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, správny orgán zotrval na svojom stanovisku a preto nevidí dôvod na to, aby menil svoje pôvodné rozhodnutie o zaistení a mal by z iných dôvodov prepúšťať navrhovateľa zo zaistenia. Z týchto dôvodov navrhol rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom potvrdiť.

Súd preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu podľa ust. § 250l ods.1 O.s.p. a zistil, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade s platnou právnou úpravou, a preto súd toto rozhodnutie potvrdil s poukazom na ust. § 250q ods.2 prvá veta O.s.p..

Podľa ust. § 88 ods.1 zák.č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny

a/ v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods.1, ak

1. existuje riziko jeho úteku, alebo

2. štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy výkonu jeho administratívneho vyhostenia,

b/ na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia,

c/ na účel výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, alebo

d/ na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy, ak neoprávnene vstúpil na územie Slovenskej republiky, alebo sa neoprávnene zdržiava na území Slovenskej republiky. Dĺžka doby zaistenia podľa § 88 ods.4 citovaného zákona o pobyte cudzincov je stanovená na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 6 mesiacov. Iba vo výnimočných prípadoch uvedenú dobu je možné predĺžiť, najviac o 12 mesiacov.

Navrhovateľ bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody (Ú. M. - Š.) dňa 24.9.2012. V tento deň bol súčasne aj zaistený, pretože už v tom čase existovalo právoplatné rozhodnutie o jeho administratívnom vyhostení, o čom mal aj právny zástupca navrhovateľa vedomosť už pri prvom zaistení, pretože sa nachádzalo v administratívnom spise odporcu. Pokiaľ ide o rozsudok Okresného súdu Trebišov OT/16/2011, aj tento rozsudok bol k dispozícii právnenému zástupcovi navrhovateľa už pri prvom zaistení navrhovateľa, v ktorom je jednoznačne uvedené, že bol administratívne vyhostený z územia SR a bol mu uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky do 1.3.2014 a preto bol uznaný vinným, pretože aj toto rozhodnutie súdneho orgánu navrhovateľ maril a bol pre toto marenie výkonu rozhodnutia orgánu verejnej moci odsúdený podľa ust. § 348 ods.1 písm.c/ Trestného zákona. Z týchto dôvodov preto odporca pravdepodobne argumentoval aj ust. § 90 ods.2 písm.d/ zákona o pobyte cudzincov, čo explicitne neuviedol.

Je možné konštatovať, že navrhovateľ sa pohybuje na území Slovenskej republiky bez určenia svojej identity, nemá žiadne cestovné doklady, nemá kde bývať, nemá tu žiadnu rodinu, žiadne príbuzenské vzťahy ďalšie a tieto vzťahy nemá ani na území Českej republiky ani v inom štáte, tak ako uviedol správny orgán v napadnutom rozhodnutí.

Nie je možné akceptovať námietku navrhovateľa v opravnom prostriedku, že navrhovateľ sa zdržuje na území Slovenskej republiky legálne a preto, pokiaľ ide o jeho námietku, že bol zaistený o 7 dní viac, takáto námietka je absurdná. Nie je predsa možné, aby správne orgány zaisťovali niekoho, ktorý sa legálne zdržuje na území Slovenskej republiky. Zaistiť niekoho je možné iba v prípade, pokiaľ nemôže byť v konkrétnom prípade uplatnené iné dostatočné účinné avšak miernejšie donucovacie opatrenie. Ako je vidieť, od roku 2009 sústavne sa navrhovateľ zaisťuje a nie je možné ho vyhostiť len preto, že raz je vo výkone trestu odňatia slobody, potom pre účely administratívneho vyhostenia a jeho reálne vyhostenie nie je možné len preto, lebo orgány na to kompetentné nie sú schopné mu vydať náhradný cestovný doklad až ku dnešnému dňu, t.j. až do vyhlásenia rozsudku tohto súdu. V danom prípade sa nepreukázalo, že reálny predpoklad pre zaistenie prestal byť z právnych alebo iných dôvodov existovať alebo prestali existovať podmienky uvedené v citovanom zákone o pobyte cudzincov pre jeho zaistenie. Práve naopak, tieto podmienky trvajú. Navrhovateľ v opravnom prostriedku nezdôvodňuje to, ako sa chce cudzí štátny príslušník pohybovať na území Slovenskej republiky, prípadne na území iných členských štátov bez dokladov, bez peňazí a bez žiadneho príbuzenského vzťahu, pričom neodôvodňuje ani jeho zdravotný stav.

Správny orgán v tomto prípade nemal inú možnosť, ako konať o zaistení navrhovateľa, pretože nie je prípustné, aby na území Slovenskej republiky sa od roku 2009 pohyboval občan, ktorého identita je neznáma, nemá žiadne väzby na žiadnych rodinných príslušníkov v tejto krajine, nemá cestovný doklad, iba hovorí ruskou rečou, a preto musel rešpektovať zákony Slovenskej republiky, ktorým je zákon o pobyte cudzincov, ako aj rozsudok Okresného súdu v Trebišove.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm.f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a k nemu sa vzťahujúcej judikatúry ESĽP môže zaistenie alebo iné zbavenie osobnej slobody cudzinca (napr. vydanie alebo vyhostovacia väzba) prebehnúť jednak iba v súlade s konaním stanoveným zákonom, pričom táto právna úprava musí mať určitú kvalitu tak, aby jasne a predvídateľným spôsobom vymedzovala podmienky zaistenia alebo iného obmedzenia osobnej slobody a jednak toto zbavenie osobnej slobody musí sledovať Dohovorom vymedzený účel, teda zabrániť nepovolanému vstupu cudzinca na územie alebo realizovať vyhostenie, či vydanie.

Súd sa opäť vracia k ust. § 90 ods.2 písm.d/, že zariadenie, tam kde je v tomto čase navrhovateľ umiestnený, je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia. Uvedené ustanovenie v jeho gramatickom aj právnom výklade spočíva v tom pre správny orgán, že ak napr. v tomto prípade ku dňu 26.11.2012 nebol vydaný náhradný cestovný doklad navrhovateľovi, takéto zaistenie je nutné predĺžiť podľa zákonnej úpravy, a to § 88 ods.4 zákona o pobyte cudzincov. Iba v takom prípade nastupuje článok 15 ods.1 návratovej smernice o úvahe možnosti aplikácie miernejších opatrení, ak by v prípade navrhovateľa neexistovali dôvody zaistenia podľa ust. § 88 ods.1 písm.a/ a b/ citovaného zákona o pobyte cudzincov. V tomto prípade súd mal za preukázané, že uvedené ustanovenia boli v plnom rozsahu naplnené, pretože navrhovateľ sa nelegálne zdržuje na území Slovenskej republiky, ako už bolo vyššie v dôvodoch tohto rozhodnutia uvedené, bez akéhokoľvek tolerovaného alebo iného pobytu bez cestovných dokladov a jeho totožnosť nie je známa, keďže sústavne mení svoju identitu, čo vytvára problém aj v krajine jeho pôvodu.

Podľa ust. § 88 ods.2 zákona o pobyte cudzincov, rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde, alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá povolený pobyt podľa tohto zákona, alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako 3 roky.

Pre E. I. pri vydávaní náhradného cestovného dokladu, platí doba bez predloženia dokladu totožnosti 12 týždňov. Doba platnosti takého náhradného cestovného dokladu je 10 dní, náklady pri vydaní stoja 2.800,- Sk, teda v prepočte 92,94 Eur, pričom navrhovateľ nedisponuje so žiadnymi finančnými prostriedkami, takýto doklad od r.2009 E. I. doposiaľ nevydala.

Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že je potvrdený nelegálny pobyt navrhovateľa na území Slovenskej republiky a v prípade, ak by správne orgány nepostupovali v súlade s platnou právnou úpravou, ktorá bola citovaná v napadnutom rozhodnutí odporcu, v takom prípade by navrhovateľ nikdy nemohol byť vyhostený na územie tretej krajiny, ak by mali byť splnené teoretické úvahy právneho zástupcu navrhovateľa uvedené v opravnom prostriedku.

Súd považoval námietky navrhovateľa podané v opravnom prostriedku za právne irelevantné a opakujúce sa aj vo vzťahu k ostatným podávaným návrhom, ktoré súvisia s rozhodnutiami správnych orgánov vo veci zaistenia a v tomto prípade ide o špecifický prípad, kedy nelegálny pobyt navrhovateľa jednoducho neoprávňuje navrhovateľa zotrvať na území Slovenskej republiky na základe rozhodnutí orgánov súdnej moci, ktoré žiaľ navrhovateľ je povinný rešpektovať. Navrhovateľ na území Slovenskej republiky nemá žiadne väzby, o azyl nepožiadaval.

Podľa ust. § 250q ods.2 prvá veta O.s.p., o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie. Súd dospel k záveru, že správny orgán v tomto konkrétnom prípade nemal iné možnosti ako konať v súlade s platnou právnou úpravou a preto s dôvodmi jeho rozhodnutia sa stotožnil a z tých dôvodov aj rozhodnutie potvrdil.

Vzhľadom na to, že navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu v tomto konaní si trovy konania neuplatnil a odporcovi žiadne nevznikli, súd nepriznal účastníkom právo na náhradu trov konania (§ 250k ods.1 prvá veta, § 246 c/ ods.1 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Najvyšší súd SR v Bratislave prostredníctvom Krajského súdu v Košiciach, a to písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods.3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.